

Nánd

So rótleyt er sinni títt, altíð á ferð
tað tykist sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond
enn síggja tað vakra, sum er í nánd?

Tær tykir at lívið er keðiligt - grátt,
hvønn er tað tú saknar - hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnir tær hvíld ella frið,
fæst onki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna, um hon er trong
og lurta - hon syngur ein stillan song;
hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í
har vantar bert tað - at tú varnast tí.

Tann eydnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur hon finst ei í heimahøll?
Tú átti ei friðleysur leita so fjart,
men lært teg at elska tað, sum tú sært.